

nyelsesselskaberne, med kommunen om: Jamen hvad vil vi med vores bolig? Det tror jeg er utrolig vigtigt.

Men når jeg så skal drage en konklusion af det, hvad er det så, der kan fremme den diskussion, altså diskussionen, der handler om, at vi ikke skal lave mere, end det er nødvendigt? Jeg vil ikke have køkken, jeg vil ikke have garderobeskabe, jeg vil ikke det ene og det andet. Jamen det er jo, at der er et økonomisk incitament, som også giver lejerne den holdning, som fru Kirsten Jacobsen har givet udtryk for: Jamen vi vil ikke mere end højest nødvendigt. Vi vil have, at det skal være ordentligt og godt, godt håndværk osv., men vi vil ikke lade os overrule af byfornyelsesselskaber, som kommer med meget store og meget flotte planer, som man måske ikke helt kan overskue.

Så den hårfine balance er altså at finde en incitamentstruktur, som ikke påvirker på en sådan måde, at folk bliver fremmedgjort, som ikke påvirker på den måde, at det får en meget stor konsekvens for huslejerne. Det er kunststykket i det her.

Men jeg synes, denne debat tegner til forspillet på en god debat om byfornyelsesloven.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Ja, jeg skal også tilslutte mig det her med, at det er godt, der er så stor interesse for den her sag. Men jeg kan også mærke, jo mere vi ruller os ind i snak om det her, at så er der altså ting, vi absolut ikke er enige om.

F.eks. er vi ikke enige om, at man hverken som byfornyelsesselskab eller nogen anden myndighed eller kommune kan tvinge hverken badeværelser eller køkkener ned over folk, hvis ikke de vil have det; det har de nemlig vetoret imod. Så derfor er det forkert at sige, at man kan lave dyre forkromede løsninger på de her ting og så tvinge beboerne til det, for det kan man ikke tvinge dem til.

Men jeg er enig i, at beboerne skal have indflydelse, beboerne skal inddrages; det er det, der skal laves byfornyelse for. Derfor kan man sige, at intentionerne er stadig væk gode nok, men det, jeg synes der ligger mellem linjerne her, er, at vi hele tiden hører eksempler på ting, som ikke er rigtige, og som i virkeligheden også er med til at lægge byfornyelsen for had.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Med hensyn til at byfornyelsen nogle gange foregår hen over hovedet på beboerne, så er jeg glad for den sidste bemærkning om, at man skal kigge på det problem. For det er jo en kendsgerning, at man f.eks. i Københavns Kommune gennem sammenlægning af lejligheder faktisk driver folk ud af det kvarter, de måske gerne ville bo i.

Det er jo også en kendsgerning – ministeren strejfedede problemet – at den boligsikringsmulighed, man har, ikke i alle tilfælde gør det muligt i realiteten for beboeren at blive boende. Så det håber jeg da er elementer, som også kan komme til at indgå i den diskussion, vi skal have.

Jeg mener, at fru Kirsten Jacobsen kan have ret også på det her punkt i kritikken af nogle af de måder, det foregår på. Igen har forslaget, som fru Kirsten Jacobsen har fremsat, så bare ikke ramt løsningen på problemerne, men det er godt, at vi får debatten.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FRI):

Hvis jeg havde fremsat et forslag, hvor hr. Keld Albrechtsen og Socialdemokratiet var enig med mig i alle instrumenterne, så ville jeg virkelig blive bekymret, så ville jeg se at få fat i et spejl og spørge, om det var mig. Så det er jeg ikke spor overrasket over. Det er jeg utrolig taknemlig over også at få fastslået, om ikke andet så i Folketingets forhandlinger.

Men jeg vil godt sige til hr. Kramer Mikkelsen, at det er ikke sådan, at der var forkerte argumenter i det, jeg sagde. Jeg ved da godt, at der formelt er en vetoret, både når det gælder køkkener og badeværelser. Nu har jeg jo været boligpolitisk ordfører i det her hus i et par år.

Men der er altså også en anden regel, nemlig kommunernes ret til at gå ind og råde over ejendommene, og den bliver misbrugt, må jeg sige til hr. Kramer Mikkelsen. Den bliver misbrugt til at tilsidesætte den vetoret, som Folketinget i og for sig har givet lejerne, og det er det, der er begrundelsen for, at byfornyelsesselskaber og kommuner kan gå ind og gøre det, som hr. Keld Albrechtsen så rigtigt sagde, sagt med et lidt ikke særlig pænt ord, men »jage« folk fra hus og hjem.

Derfor var jeg glad for boligministeren bemærkning om, at man er optaget af, at man altså ikke må blive fremmedgjort, og at man skal